

Divagar per fer les nits més curtes

 quaderndelesidees.press/divagar-per-fer-les-nits-mes-curtes/

April 5, 2021

Intervenció Zona Zero de Llorenç Ugas.

Tornar a col·laborar amb la revista *Quadern* m'ha fet pensar inevitablement en els anys que juntament amb la Gemma vam codirigir la secció «Zona Zero» d'aquesta revista, on convidàvem diferents artistes a intervenir a les pàgines centrals de cada número. Concretament m'ha fet pensar en l'últim número del «Zona Zero», on la Gemma i un servidor, per acomiadar la secció, vam dur a terme la intervenció de les pàgines centrals nosaltres mateixos a través d'una petita peça feta a quatre mans. El text que vam escriure per presentar la peça començava d'aquesta manera: «Tancar capítols forma part del propi procés natural de la vida. Obrim i tanquem etapes que van afegint experiències al camí que tracem. Començar un projecte pot ser igual de motivador que finalitzar-lo. Quan comences, no saps exactament on et portarà, i quan el conculs, no saps què vindrà després. Miris com ho miris, el principi i el final són incerts, però alhora ambdós són també molt esperançadors i motivadors.» El vam escriure l'any 2017.

Fa uns mesos que juntament amb la Rita Andreu preparem una exposició al Museu d'Art de Sabadell emmarcada dins el cicle ART/IMATGE, que presenta de forma individual diverses autores i autors de Sabadell vinculats a la fotografia i la videocreació. En el meu cas, l'exposició constarà d'un conjunt d'obres que volen presentar en termes generals quines han estat les meves línies de treball durant aquests últims anys, molt vinculades a les diverses pressions que exercim sobre el paisatge i a la manera com aquestes pressions no només el transformen físicament sinó que també n'alteren la percepció. Revisant la meua feina per triar les obres de l'exposició, m'he adonat que fins ara havia pensat que sempre he treballat en projectes que s'obren i es tanquen. Entenia que les diferents sèries tenien un principi i un final. Aquests últims mesos de feina, però, m'he plantejat si no podria ser que obrim i tanquem capítols d'un mateix projecte que té més relació amb una manera de ser, estar, entendre i relacionar-se amb el món. Pensava que podria ser que els projectes no es comencin i s'acabin, sinó que només es transformin. Com l'energia, que no es crea ni es destrueix, sinó que es transforma. Sí que és veritat que al llarg dels anys els interessos i les motivacions artístiques canvien, condicionades per moltíssimes variables externes i incontrolables, que de fet comencen per un mateix. No som iguals que fa 15 anys, no crec que sigui possible relacionar-se amb el món avui,

de la mateixa manera que ho feia fa 15 anys. Això podria fer pensar que realment sí que obrim i tanquem projectes o etapes que tenen un inici i un final vinculats a moments concrets o puntuals, però, en essència, qui mira i es relaciona amb el món som nosaltres mateixos. Si fos d'aquesta manera, podríem dir que hem crescut amb les nostres obres o que les nostres obres ens han fet créixer, o les dues coses a la vegada, com si en algun moment la vida i el que fem s'haguessin fusionat per ser una mateixa cosa que ja no es pot separar. Tant podria ser així que actualment convisc amb els meus treballs, és més, el meu fill i jo passem pel taller per anar de la cuina al menjador-habitació cada dia. Si tot això que dic fos cert, el que podria ser motivador no seria un possible inici o final de cada capítol, sinó tot el projecte en si mateix. Construir un relat propi ajustat a allò que volem ser, i no a tot allò que s'espera que siguem.

Filià de Llorenç Ugas.

La vida m'ha portat a compaginar la meva activitat artística amb diverses feines puntuals o més estables, a temporades, que m'han ajudat a sobreviure. La feina que sigui, m'és igual quina, sempre que em permeti estar al taller. Una gran part d'aquesta activitat, nocturna, solitària, llarguíssima i extraartística que ja fa temps que m'acompanya m'ha deixat pensar molt, sigui per bo o per dolent. A les 6 de la tarda un gra de sorra es converteix en la muntanya més alta a les 8 del matí. De la mateixa manera, quatre paraules es transformen en una idea força ben construïda durant la nit. D'aquí aquestes converses internes en les quals em perdo moltíssimes matinades. Divagar per fer les nits més curtes. He pensat moltes vegades que aquestes activitats extraartístiques m'han donat un punt d'equilibri. El meu caràcter ho necessita. Busco constantment llocs i punts d'equilibri en totes les coses que faig.

L'exposició al Museu d'Art de Sabadell s'acompanya d'una publicació. He volgut que aquest llibre fos el punt d'equilibri de l'exposició, on totes les obres s'activen des d'una mirada més crítica envers la transformació no sempre del tot justificada del paisatge. Aquest punt d'equilibri el trobo allà on neix tot el meu treball sobre el territori i que no acostumo a fer visible, en una experiència del paisatge poderosa, entesa i llegida amb tots els sentits, no només des de la contemplació. M'agrada pensar que si parlem del paisatge, com a mínim el cos ha de saber què són mil metres positius. De fet, ja fa molt temps que em plantejava explorar aquesta part de la balança, fer-la visible i donar-li cos. Saber si soc capaç de transportar aquesta experiència sobre un suport, el que sigui, o almenys aproximar-m'hi. Parteixo de la base que no hi ha cap fotografia, text o vídeo que

pugui explicar com és exactament l'experiència d'un lloc, principalment per què ens falta el cos, amb tots els seus sentits, i el lloc, i sobretot la relació que s'estableix entre les dues coses. Però pensava que potser m'hi puc aproximar.

Per activar aquesta part del meu treball que vull fer visible a través de la publicació vaig estar caminant dos dies fent la volta al Parc Natural del Cap de Creus amb el meu germà, que m'ajuda amb la logística en alguns projectes. Aproximadament 65 quilòmetres en semiautosuficiència, fent un avituallament per dormir i menjar a Cadaqués, seguint una part del traçat de la Marxa de Resistència del Cap de Creus. Sempre se'm fa estrany pensar que camino treballant, o que treballo caminant, no sé dir mai què va primer. Volia provocar alguna cosa que en desencadenés una altra, però sense esperar cap resultat, donar marge a la incertesa de no saber massa bé què estàs esperant d'allò que fas, o fins i tot esperar un possible fracàs, tan acceptat en tots els processos de creació per totes les vies que obre, i tan mal vist en altres àmbits. Sigui com sigui, mentre caminava, em vaig adonar que construïa mentalment el llibre amb tot el cos, al mateix ritme que les passes que fèiem. Ara em plantejo si veritablement la caminada va començar i acabar a Llançà, o ja formava part del camí que venia fent i només és un fragment d'un projecte més ampli vinculat a una manera d'estar, entendre i relacionar-se amb el món.

No voldria acabar aquest text sense reservar-me el dret a canviar d'opinió, sempre que vulgui, sobre algunes hipòtesis que he llençat al vol en aquestes línies. Aquest text m'ha agafat capejant un temporal que ho té tot. De fet, em van demanar que parles de la creació en temps d'incertesa, i he acabat parlant de tot menys del que m'havien demanat. Això que deia abans: divagar per fer les nits més curtes.

Llorenç Ugas Dubreuil

Si t'ha agradat aquest article i vols rebre informació dels pròxims que publiquem, envia'ns el teu nom i el teu correu electrònic.

He llegit i acceptat les condicions establertes en l'[avís legal i política de privacitat](#).

Llorenç Ugas Dubreuil

Es forma a l'Escola Illa de Sabadell i l'Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya, on s'especialitza en Fotografia d'autor, Entorn, imatge i creació, Tècniques de positiu antic i Conservació de col·leccions fotogràfiques. El cos central dels seus projectes s'articula al voltant de l'estudi de la ciutat i el paisatge. Compagina [...]

[Llegir més](#)